

העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בשליחת חומר לעמוד זה יזכה מדי שבוע בשבוע בפרס של 10 לירות. הזוכה בפרס זה השבוע הוא הקורא יחיאל גולדשטיין, חיפה.

ציד פילים
יום אחד ברחו כל הפילים ממכלאתם בגן החיות. המשטרה הועמדה על רגליה ללכוד את החיות הבורחות. פתאום ראו את דודיק מתחמק בסימטה צדדית, מגיע הביתה ומסתגר שם. "מה אתה מתחבא?" שאלו אותו, "הרי המשטרה מחפשת רק פילים." דודיק חייך במרידות: "אני יודע מה שהם עלולים לעשות? היו תופסים אותי במקרה, מכניסים אותי למעצר — ועד שהייתי מצליח להוכיח שאינני פיל, היו עוברים ארבעה שבועות."

הערות-שוליים

כיצד מתייחסות המפלגות השונות בצרפת לשארל דה-גול...
... הימין חושב אותו למנהיג דגול; המרכז חושב שהוא סתם דה-גול; ואילו הקומוניסטים מוענים: דה-גול.

המפקד הכללי של המשטרה, יחזקאל סהר, סיים את שירותו...
... קץ הסהרוריה.

הועלתה הצעה שוטרי ישראל ישאו על שרחלם סרטים, אשר יצינו את השפות שבהן שולט כל שוטר...
... בקיצור: שפת-הזרוע.

נתפס פורקן, שניסה לבצע פשעים בהיותו לבוש תחתונים...
... מדי הייצוג החדשים של העולם התחתון?

כזבים לילקוט

האכטיהים של אבו-קישק

אחרי חצי שעה על הסוס מסביב לאכטיה... מה אני אומר? רבע שעה לפחות, בא השייך בחורה. מנדגים את האכטיה, עד שנופל החלק העליון. גופל החלק העליון — מטפסים למעלה ו-אוכלים.

אבל מה? לא אוכלים את כל האכטיה, אוכלים רק את הלב. אחרי שגמרנו לאכול את האכטיה, נפל ילד אחד בפנים, שבר רגל. רצו להורו ציא אותו, לא יכלו. שלחו רק לשבט ובאו כל השאבאב. התחילו לדחוף את האכטיה מלמטה. דחפו, דחפו, דחפו, עד שנשפך הילד החוצה.

נשפך הילד החוצה, נגמרה הפאנ-טאזיה, הלכנו הביתה וחזרנו למלכס.

המנהרה של בני

בני מרשק, מי שהיה פוליטרוק ה-פלמ"ח, הוא אחת הדמויות המרכזיות בהפיגאן:

ברפיה, היו כל החברה הטובים עסוקים בכריית מנהרה סודית כדי לברוח מן המחנה. היו עובדים בלילה ושומרים על המנהרה ביום, עובדים בלילה ושומרים ביום.

הבריטים היו עצבנים מאד. בכל פעם שהיו מגיעים על יד המנהרה, שהפתח שלה היה עלידי המקלחת, היו החברה מתעצבנים, אבל תמיד בלי שום סיבה משום שהבריטים לא ידעו כנראה כלום. לבסוף נגמרה כריית המנהרה. העביר רו את הידיעה למטה בחוף ותיכו להוראות. באחד הימים, כשהיו החברה עדיין מחכים להוראות, קפץ פתאום בני מתוך המנהרה באמצע היום וצעק:

"חבריה טוב שבניתם מנהרה. שמעתי על זה במטה ובאתי מיד לכאן. הבריטים המנחלים לא רצו לאסור אותי ולהביא אותי לרפיה, כדי שלא אוכל למסור לכם אינפורמציה. או תדעו לכם, המצב הוא קשה אבל יהיה טוב."

כשהבריטים שמעו את הצעקות, באו למקום וגילו מיד את כל העניין. הם עצרו את בני וגירשו אותו מן המחנה, והחברה היו צריכים לעבוד בסתימת המנהרה, הפעם כשהבריטים שומרים עליהם.

מה קרה? הילד של השייך אבו-קישק שיחק, הלביש את שאיבה על הראש. להתלבש יותר — לא רצתה. לרדת — לא רצתה. התחילו למשוך — התחיל הילד להתעורר, הלכו למכשפים — מכשי פים לא עזרו. הלכו להדסה — רק נוגי עים, הילד צועק.

אבא שלי, מסתכל בילד ואומר לשייך: "לך הביתה, מחר אתה מקבל את ה-שאיבה שלמה ובריאה — אולי גם את הילד."

אמר השייך: "האלה, אם אתה הורג לי את הילד, אני בא עם כל השבט ומיירה את כל מלכס."

רק הלך השייך, לקח האבא שלי את הילד למוישה בורק הנפת, שם את ה-ראש של הילד במלחצנים, לחץ קצת איזה שני מילימטר, נהיה הראש קטן. כשנהיה הראש קטן, מה קרה? יצאה השאיבה בריאה ושלמה.

בא השייך, ראה ככה, אמר לאבא שלי: "תבואו אצלי."

באנו אני ואבא שלי, עשו לנו פאנ-טאזיה, איזה שבוע. מה אני אומר? שבועים. אכלנו אצלו אכטיהים.

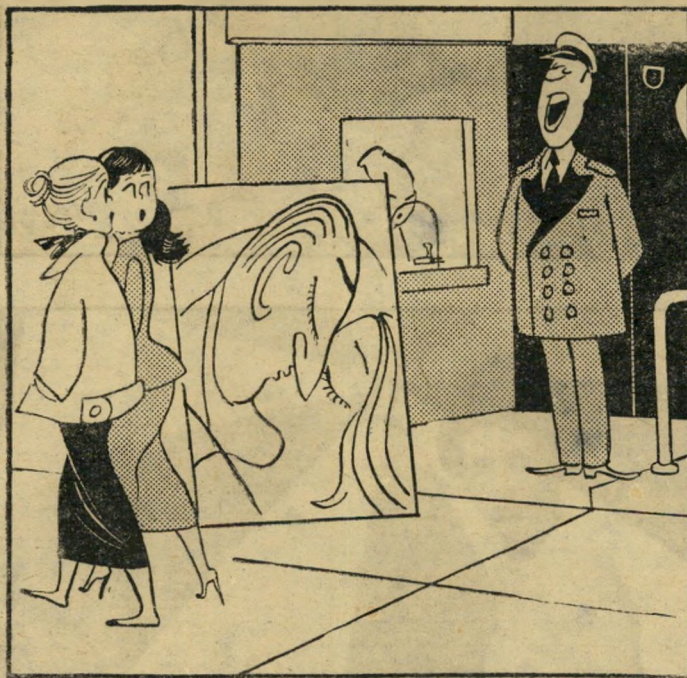
מה אני אגיד לכם? האכטיהים של אבו-קישק: כל אכטיה — בית. מה בית? גבעה! איפה גבעה? הר!

אם היה חם... מה חם? חם מאד! אם היה חם מאד, היו יושבים בצל של האכטיה. רוצים לאכול? עולה ה-שייך אבו-קישק על סוס, לוקח חרב, תוקע אותה באמצע של האכטיה ומת-חיל מדהר מסביב.

סיפור חיים בשלושה חמשירים דרך עלמה

מעשה בסטודנטית מגדרה באוזני מחזרה התמרמרה: חברותי הנשואות עולמן — הקדרות, רכילותי, כיצד אתאפרה?"
"אך אני בת קירמה, התפארה, על עולם ומלואו אדברה!"
כדי לשמור על בוקיטון היא נישאה לגאון על הקנף הכטוח המרה.

זהיום, סוד לכם אספרה: שיחתה באמת השתפרה. — איך לרכוש פרוג'ורר מה בהול לסדר... התקוות בה נתלו לא הפרה. אבינועם גולומב, הפקולטה לחקלאות, רחובות

"בעוד כמה דקות מתחילה הנשיקה הגדולה!"

להבא אשתוק!

"מוישה, אתה יושב מאחורי עמוד. בוא נחליף מקומות."
"סחתיין, אתה באמת חברה'מן."

"אם אני יכול לעזור במשהו בזמן שאשתך בבית-החולים, אל תהסס לבקש אותו ממני."

"כן, בהחלט. הנה רשימת הדברים ש-צריכים לקנות במכולת. אני חוזר מה-עבודה מאוחר ואין לי זמן לספל בקניות. אחר כך את יכולה לנקות את חדר-הילדים ולסדר את הכביסה שלהם ו-לעשות קצת ספונגיה בדירה. אשאיר לך את המפתח מתחת למדרגות."

"זה נשמע כאילו שהמטיבה שלכם תהיה באמת מטיבה נחמדה, אבל הייתי בכל זאת רוצה שתרשה לנו לתרום משהו."

"אם תוכלו להביא סלטיביצים בש-ביל 24 איש, זה יהיה יופי."

"חכה רגע שמוליק, תן לי לשאת את הקצה הכבד."
"בבקשה."

"זה נותן לי קצת הרגשה לא טובה. הנה אני זמין אותך למטיבה אצל אנשים שאתה לא מכיר, ואתה הולך ומפסיד 50 לירות בפקוד. אני מרגיש אחראי להפסד הזה."

"אתה צודק, נחלק את ההפסד שלי פיפטי-פיפטי."

יחיאל גולדשטיין, חיפה

טעות לעולם צודקת

התאבדה בתביעה. (מעריב)
טבעה במים העכורים של סיכסוך משפטי. שיחות חרות-הציונים הכלליים — אין כל כגע בין שתי המפלגות. (הארץ)
נצחון הקו השלילי. דניאל פוס, תל-אביב
שידורי קלי צה"ל. (ידיעות אחרונות)
משקלם כמשקל גלי האתר. מרדכי דן, תל-אביב
כלב שירה גזעי אבד. (מעריב)
בולדוג באריטון. אורי שיקה, חיפה
רכבת הנוסאים הגיעה באיחור. (למרחב)
מסע ההישגים. אליהו דואק, חולון